

OBLIGATORISK SOLIDARITET BETYDER I VIRKELIGHEDEN OBLIGATORISK UNDERKASTELSE.

Af Asger Aamund, den 5. oktober 2020

EU-kommissionen har barslet med et jammerligt forslag til en fælles asylbehandlingspolitik for alle medlemsstater. Som alle projekter, der kommer fra EU-ledelsen viftes der med indbydende gulerødder, mens det er sværere at se stokken, der gemmes bag ryggen. Lokkemaden er et løfte om en styrkelse af EU's ydre grænser, mere effektiv bekæmpelse af menneskesmuglere og en facilitering af hjemsendelsen af afviste migranter. Stokkemethoden er en tvungen omfordeling af asylanterne. Det nye EU-forslag skal ses som en forlængelse af FN's Migrationspagt fra 2018, der varmt støttes af Kommissionen. Pagten, som Danmark desværre også har tilsluttet sig, sidestiller migranter med vaskeægte flygtninge, således at alle vandrede mennesker skal have en flygtnings vidtgående rettigheder og privilegier efter konventionen af 1951. EU's Migrationspagt er bygget op om et begreb, der hedder 'obligatorisk solidaritet', som i virkeligheden betyder, at EU kynisk vælter sine egne misgerninger over på de sagesløse medlemsstater.

Ulykkerne begyndte i 1997, hvor EU efter eget ønske fik overdraget ansvaret for bevogtningen af Unionens ydre grænser. Al ledelse bygger på princippet om, at ansvar og magt følges ad således, at man ikke påtager sig et ansvar, hvis ikke man samtidig opnår bemyndigelse til at løse opgaven. Men det var lige præcis, hvad der skete i denne sag. Medlemsstaterne ønskede ikke at give EU kommissionen magt til at vogte den fælles ydre grænse, fordi man herved ville skabe et EU-gendarmerikorps og en kystbevogtningsflåde støttet af helikoptere og fly, som kunne udvikle sig til kernen i et føderalt militært kompleks, som medlemmerne absolut ikke ønskede realiseret.

Så EU fik nok ansvaret, men ikke magten, som stadig lå hos medlemslandene. Da EU Kommissionen de efterfølgende 18 år intet gjorde ved dette magtens tomrum, blev alle fanget med bukserne nede, da migrantbølgen skyllede ind over Europa i 2015. EU stod uden hverken indre (Schengen) eller ydre grænser, men var et åbent landskab, hvor enhver migrant kunne melde sig og bede om asyl og en efterfølgende behagelig tilværelse på det offentlige regning. Slår vi for Danmarks vedkommende hele migrantbonen op, sidder vi i dag med en årlig bruttoudgift for ikke-vestlige migranter og deres efterkommere på 90 milliarder kroner (Finansministeriet). Heraf sendte migranter i Danmark ifølge Verdensbanken i 2018 over 22 milliarder kroner tilbage til familien i hjemlandene, således at danske arbejdere og håndværkere også er med til at finansiere det gode liv i fjerne landsbyer i Mellemøsten og Afrika.

Efter den nye EU-plan vælger medlemmerne selv, om de vil modtage flygtninge eller ej, men hvis de nægter, tvinges de til at tage det videre ansvar for de berørte migranter. Enten ved at sende dem hjem eller give dem opholdstilladelse. Hvis Polen afviser at modtage asylanter fra græske lejre, må Polen således sørge for asylanternes hjemsendelse eller give dem en midlertidig opholdstilladelse. Dette flygtningepolitiske kamikaze-projekt er der jo ingen, der hopper på, og EU's nye asylplan er da også omgående blevet afvist af Polen, Tjekkiet, Slovakiet og Østrig. Der er heller ingen, der tror på, at EU opnår bemyndigelse til effektivt at bevogte de ydre grænser. Der er heller ikke tillid til planen om en effektiv bekæmpelse af menneskesmuglerne, idet en del af transporterne over Middelhavet varetages af medfølgende NGO-bevægelser, som mener, at de gør en humanitær indsats til glæde for os alle sammen. Der er nok heller ingen der tør stole på, at EU magter at accelerere hjemsendelsen af afviste asylansøgere. For det første fordi al erfaring viser, at deres hjemlande ikke vil have dem tilbage, og for det andet, at migranterne ikke vil hjem. Ifølge Berlingske lykkedes det i 2019 kun at hjemsende en tredjedel af de afviste

asylanter i Danmark. En analyse fra McKinsey (Information 23/12 2016) konkluderer, at Tyskland må indstille sig på omkring 500 000 afviste migranter, hvoraf kun 85 000 personer kan hjemsendes.

Den nye migrantplan fra EU skaber kun strid og kaos og er allerede skudt ned i flammer. Danskerne skal endnu en gang lykønske sig selv for retsforbeholdet, som redder os fra Kommissionens tunge åg. EU henligger i sin nuværende politiske struktur som en rygende ruin, og det haster med at redde det nødvendige europæiske samarbejde ved en omfattende reorganisering. Det er på høje tid at realisere de tysk/franske planer om et nyt EU i to hastigheder: En demokratisk føderativ retsstat efter amerikansk forbillede for de store EU drenge og et bredt europæiske fælles marked for os mange andre ved børnebordet.

Derved bevarer og styrker vi vores eksisterende gode økonomiske samarbejde i Europa, samtidig med, at vi hver især efter formåen kan gøre en indsats for reelle flygtninge. Gerne i et fælles projekt, men frivilligt og selvstændigt.